

מסע באמנות על יחסי-האני/אחר- מפסקל מרסיה עד שפינוזה

מה את רוצה ממני

זיו פלג בן-זאב

מיצב/תערוכה בסטודיו

אוצרת נורית טל-טנא

פתיחה

22 באפריל 2010 יום חמישי, שעה 20:00

בחצר מאחור שד' יהודית 1, ת.א, פינת דרך בגין 108

שעות פתיחה/ביקור בתערוכה בטל' 0524326079

מיצב. מסע של שלוש שנים בתוך חלל אחד.

רישום. פיסול. ציור. קליגרפיה. צילום.

עבודת סאונד. קיר תפור.

בתוך הסטודיו לאמנות, עוצב חלק ניכר כחלל תצוגה.

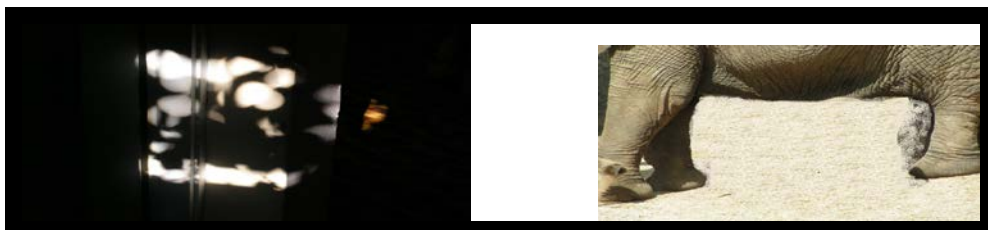
התערוכה "מה את רוצה ממני" עוסקת ביחסים שבין האני לאחר כפי שאלה באים לידי ביטוי בדיונים פילוסופים וספרותיים שונים.
התערוכה עוסקת באני המופרד ובחוסר היכולת לראות/להבין/לדבר את האחר, כיוון שפרשנותנו את האחר היא תמיד בגדר ספקולציה סובייקטיבית.
התערוכה פורשת תהליך בן שלוש שנים. היא מטפלת בנושא באמצעים ובמדיומים שונים, ביניהם עבודה על פני קיר שלם שארכה חודשים. כך הפך החלל לבלתי נפרד מהתערוכה.

"איננו רואים בני אדם כפי שאנחנו רואים בתים, עצים וכוכבים. אנו רואים אותם בתקווה לפגוש בהם באופן כלשהו ולעשות אותם בכך לחלק מפנימיותנו שלנו. יד הדמיון גוזרת אותם על פי דוגמה כדי שיתאימו לרצונותינו ולתקוותינו, אבל גם כך שפחדנו ודעותינו הקדומות ימצאו בהם אישור... אפילו העולם החיצוני של עולם פנימי כלשהו הוא עדיין חלק מעולמנו הפנימי, ועל אחת כמה וכמה המחשבות שאנו חושבים על העולם הפנימי הזר, שהן מחשבות מהוססות ורופפות כל כך, שהן מעידות עלינו יותר משהן מעידות על האחרים... " (פסקל מרסיה ב"רכבת לילה לליסבון"). מסקנה זו של מרסיה מצטרפת לדבריו של שפינוזה שטען כי "בני האדם דוחקים בכל עת את אישיותם לתוך המשפטים שהם חורצים, אינם רואים את הנמצאים, אלא כמו שלבם חפץ לראות" (מתוך שפינוזה, מאת: חיים יהודה רות).

מה שמתחיל עם נקודת המוצא של מרסיה ושפינוזה, מסתיים בתהליך התערוכה עם מסקנתו של שפינוזה הקורא לאהבת האלוהים השכלית, בו אדם "שוב אינו מבקש לכפות את דמותו שלו על עולם ומלואו. הוא חי את חייו ומניח לאחרים לחיות את חייהם. הוא יודע שיש בעולם נמצאים שונים וכל אחד מהם שואף להתמיד בישותו שלו. על כן לא יבקש לכפות את שאיפתו שלו על זולתו", או כפי שהוא מנסח זאת היטב: "אבל האמת שכל דבר, כהווייתו ממש, הוא כפי שרצה האל שיהיה – דבר מושלם הוא" (מתוך שפינוזה, מאת: חיים יהודה רות).

דבריהם של פסקל מרסיה ושפינוזה נבחנו באמצעות מיצב גדול בחלל שמכיל כ-30 עבודות. המיצב מכיל קטעי טקסטים שנכתבו בדיו, טושים ועפרונות צבעונים, ציורי שמן, פסלי גבס, צילומים, קליגרפיה על קיר ועל נייר מטופל, ציורי מופשט פנטסטי לצד רישומי פורטרטים ריאליסטיים, רישומי גרפיט והדבקות.
את המיצב מלווה עבודת סאונד המבוססת על 9 סיפורים קצרים על נשים שנכתבו על ידי פלג בן-זאב.

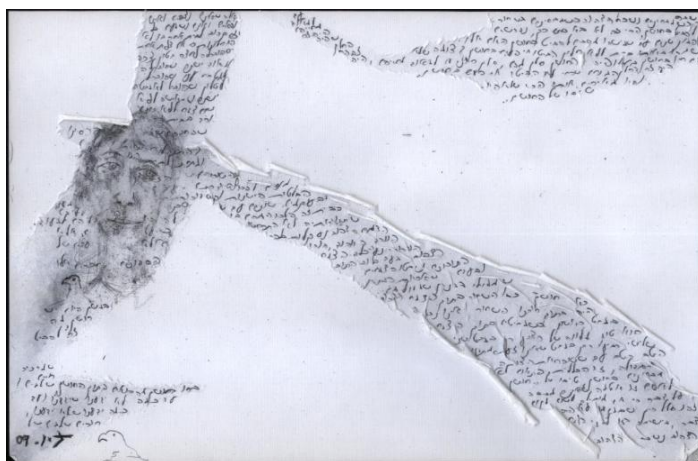
נורית טל-טנא, אוצרת

האור הוא חציו של החושך, המקום בו נדמה כי הבנו, הוא אולי המקום אותו לא הבנו.

"בפאב בתוך יער, על יד אוסנברוק שבצפון גרמניה, הכרתי את סאבין. היא בדיוק חזרה מטאלקאטורה שבהודו, שם למדה על 1,000 דרכים לחתוך מגנו... היא יושבת מולי ולמרות שהיא רק בת 30, יש בה כבר שלוה עצומה ובשלות של סכין בלב. הרוע שלה כל כך מנוקז למקום טהור ומדויק, שהוא יפה. היא מספרת לי על הרס שראתה סביב העולם, "אין ברירה", היא אומרת לי, "אם אני רוצה להיות אדם אוהב ושקט אני חייבת שתהיה לי סכין בלב..." (זיו פלג בן-זאב)

תשע נשים. תשעה סיפורים. מתוך עבודת הסאונד בחלל... עריכת סאונד: אמיר קריאף

פתיחה: 22 באפריל 2010, יום חמישי, שעה 20:00.
שד' יהודית 1, שכונת מונטיפיורי (פינת דרך בגין 108), בחצר מאחור.

זיו פלג בן-זאב: 0524326079 / נורית טל-טנא: 0544764794
כתובת מייל: זיו: duduziv@bezeqint.net נורית: nurit-tenne@013.net

נשמח לראותך